

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Andersen, H. C.; Musiken af J. P. E. Hartmann.

Liden Kirsten : romantisk Opera i to Akter

5. Opl.

Kjøbenhavn : Reitzelske Forlag, 1895

32 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

H C. Andersen.

Liden Kirsten.

5. Opl.

1895.

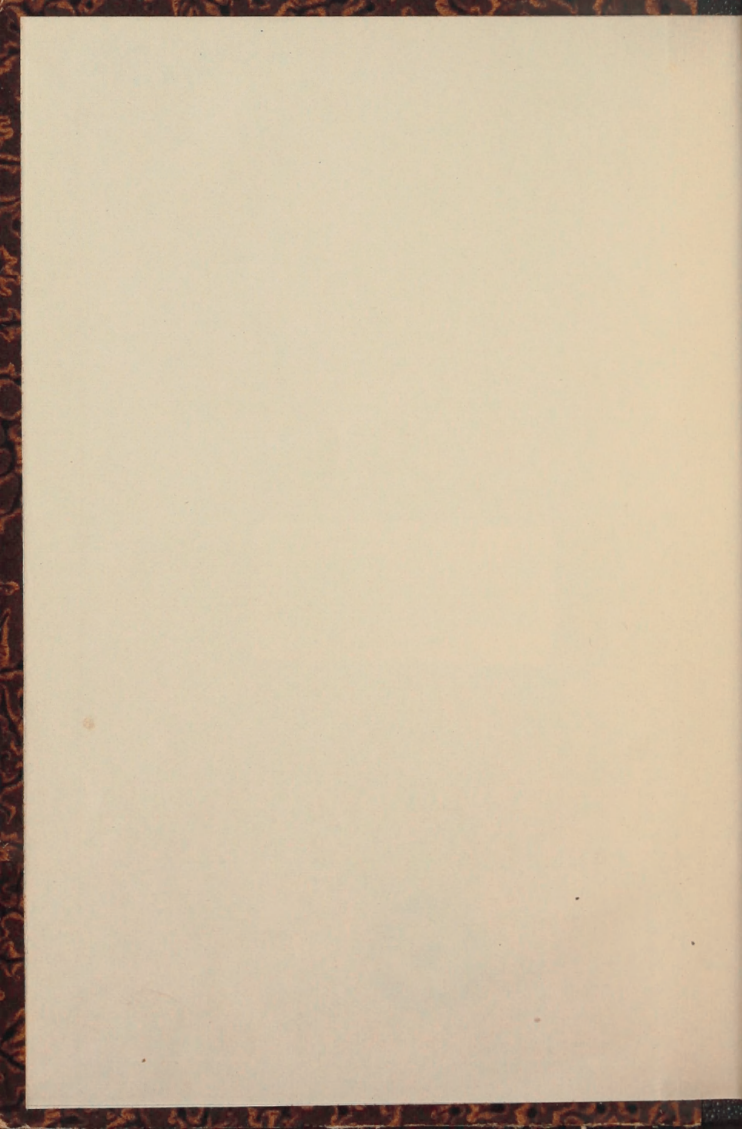
55, - 21.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130013350966

LIDEN KIRSTEN,

romantisk Opera i to Akter.

Af

H. C. Andersen.

Musiken

af

J. P. E. Hartmann.

Femte Oplag.

KJØBENHAVN.

REITZELSKE FORLAG (GEORGE C. GRØN).

1895.

PERSONERNE.

FRU MALFRED.

KIRSTEN, hendes Datter.

ETLE, hendes Terne.

MOER INGEBORG, en Bondekone.

SVERKEL, hendes Søn.

NARREN.

Riddere, Damer og Bønderfolk.

Tiden omtrent 1100.

Opført første Gang paa den kongelige danske Skueplads

den 12te Maj 1846.

Fr. Bagges Bogtrykkeri.

FØRSTE AKT.

Fru Malfreds Borg; midt i Gaarden voxer en stor Lind, Hyldetræer brede sig hen under en frem-springende Altan, paa hvilken liden Kirsten sidder med Etle, der fletter hendes Haar.

KIRSTEN.

I Klostret, hvor de fromme Nonner bo,
Hvor Lampen brænder for Guds Moders
Billed,
Der finder Tanken Fred og Hjærtet Ro,
Hver bitter Sjæletørst vil blive stillet.

ETLE.

Bedre dog i Fruerborg,
Hvor Musiken klinger:
Der i Dansen hver en Sorg
Bort fra Hjærtet springer.
Skoven har saa sød en Duft,
Jægerhornet kalder.
Kom og drik den friske Luft,
Kom, se Dyret falder!

KIRSTEN.

Klokkeklang,
 Ottesang,
 Bøn ved Altrets Kjærte
 Glæder mer mit Hjærte!

ETLE.

Ak, det er sidste Gang i denne Verden,
 Jeg fletter Eders smukke, lange Haar!
 I Morgen gaar I fra os, gaar i Kloster,
 Den smukke Fletning bliver skaaret af,
 — End er det Tid, gaa ikke ned i Graven!

KIRSTEN.

Guds Moder staar i Silke og i Guld
 Paa Altret, hvor de gyldne Lamper brænde,
 Hun ejer Trøst for hver en sorrigfuld,
 Hvor kan man bedre bo, end bo hos hende.

ETLE.

Paa den blaa, den salte Sø
 Er det Lyst at være!
 Til den sommergrønne Ø
 Skal os Baaden bære;
 Der er lystig Kildetid,
 Se dog Flag og Kranse,
 Alle Godtfolk strømme did,
 Og de Unge danse!

KIRSTEN.

Klokkeklang,
 Ottesang,

Bøn ved Altrets Kjærte
Glæder mer mit Hjærte!

ETLE.

Da ser I aldrig mer den grønne Skov,
I kommer aldrig mere ned til Stranden,
Ser ej de smukke Børn —

KIRSTEN.

Fra Klosters Vindue
Jeg ser jo Skoven og det aabne Hav,
Fra Kirkens Kor jeg hilser mine Venner!

ETLE.

Og Sverkel, Eders kjække Plejebroder?

KIRSTEN.

Jeg var et Barn, men han en Ungersvend,
Da han forlod os. O, hvor jeg holdt af
ham!

Han kommer ej, jeg faar ham ej at se,
Men derom, Etle, ville vi ej tale.
Jeg elsker Klosters Ro, min Moder vil
det, —

Vor Biskop har mig mindet om vort Løfte.

BØNDERFOLK AF BEGGE KJØN

(træde dansende ind i Gaarden; Mjøden skjænkes
for dem).

KOR.

Den Spillemand sin Harpe tog,
Stolt paa hver Stræng han slog.

Tys!

(Kirsten og Ette bortfjærne sig.)

NARREN.

1.

Den Spillemand sin Harpe tog,
Stolt paa hver Stræng han slog.

Tys!

Det klang fra den første, som Jordens
Drøn,

Den anden ret lød, som Englenes Bøn,
Den tredje vildt, som Flammens Bragen,
Den fjerde dybt, som Bølgens Klagen:

Rask af Sted!

„Jeg følger dog ikke med!“

Sagde skjøen Jomfru.

KOR.

Rask af Sted! o.s.v.

2.

Han gik den slagne Landevej,
Hørte man Sangen ej?

Tys!

Alle de Smaabørn kom løbende til,
De dansede rundt ved hans Strængespil,
Selv Elskende kom fra det fjærne,
De kyssedes og fulgte gjærne.

Rask af Sted!

„Jeg følger dog ikke med!“
Sagde skjøn Jomfru.

KOR.

Rask af Sted! o.s.v.

3.

Han greb i Harpen anden Gang,
Underligt da det klang!

Tys!

Alle Smaafugle kom flyvende til,
Alle de sang til hans Strængespil,
Hvert Skovens Dyr sprang frem fra Hækken,
Selv Fisken svømmed' op mod Bækken.

Rask af Sted!

„Jeg følger dog ikke med!“
Sagde skjøn Jomfru.

KOR.

Rask af Sted! o.s.v.

4.

Den tredje Gang, han slog hver Stræng,
Nejede Mark og Eng.

Tys!

Floder og Bjerge med Stene og Træer
Dansede med, som de kunde enhver;
Ja Sol og Maane, Stjernekransen,
De maatte alle med i Dansen.

Rask af Sted!

„Jeg følger dog ikke med!“
Sagde skjøn Jomfru.

KOR.

Rask af Sted! o.s.v.

NARREN.

Nu, drik, vær glad!

MOER INGEBORG.

Det er en sølsom Skik,
 At Aft'nen før en Jomfru gaar i Kloster,
 Skal først hun se al verdslig Pragt og
 Glæde!

Her lystigt er i Riddersal og Borggaard.
 Min stakkels Sverkel vil det vist bedrøve,
 De to, de var', som Søster og som Broder!

NARREN.

Som Søster og som Broder —! ja, vi ved
 det.

MOER INGEBORG.

Hr. Nilaus og Fru Malfred vare unge,
 De saa min lille Søn, fik Godhed for ham;
 Han kom paa Slottet, lærte Ridderskik,
 Og da de siden selv fik liden Kirsten,
 De to, de var', som Søster og som Broder.

NARREN.

Og hvad de var', det var' de! ikke sandt. —
 Det gaar tilbage op i gamle Dage;
 I havde været gift omtrent et Aar,
 Da fik I Tvillinger, den ene døde,
 Den Tid endnu Fru Malfred hedte Jomfru;

Hr. Nilaus var en snild, en høvisk Ridder,
 Men vi er' alle kun af Kjød og Blod; —
 Før Bryllupsdagen græd et lille Barn; —
 Det bragte Ridder Nilaus ned til Eder,
 Det var den liden Sverkel; Eders døde; —
 — Da Nilaus og Fru Malfred fik hin-
 anden,

Ja vist, saa fandt de, Drengen var saa
 smuk,

De tog' sig af ham, lod ham godt oplære;
 — Saa fik de liden Kirsten, og de to
 Blev ret som Broder og som Søster. Ser I!

INGEBORG.

For Herrens Alter tør jeg sværge,
 At Sverkel er mit Kjød og Blod!
 De toge ham i deres Favn og Værge,
 Vort ædle Herskab. O, de var ham god.
 Nu har han tjent sig Sporer til og Sværd,
 Han er den bedste Ridders Lykke værd,
 Kejseren tjener han i Miklegård!

NARREN.

„Tanker er' toldfri!“ — siger Narren.

INGEBORG.

Han os forlod, ak, hvor den Tid er gaaet.
 Den Gang var liden Kirsten otte Aar.
 Vi om hans Hjemkomst Brev og Bud har
 faaet,
 Men ventet har jeg nu i Høst og Vaar.
 Gud ved om mine Øjne se ham mer —!

Bag Klostrets Gitter Søsteren han ser.
Kejseren tjener han i Miklegard.

NARREN.

„Tanker er' toldfri!“ — siger Narren.

SVERKEL

(i ridderlig Rejsedragt, er traadt midt ind i Borg-
gaarden og staar foran hende).

God Aften, Moder! kan Du kjende mig?

INGEBORG.

Min Søn! min Søn! —
Himlen hørte min Bøn;
Hvor jeg stod, hvor jeg sad,
Et kun jeg bad:
Dig at gjense, Dig at favne.

SVERKEL.

Velsignet alle hellige Navne!

INGEBORG.

Det er for stor en Glæde!
Jeg kan kun græde, græde —!

KOR.

Hr. Sverkel! hvilken Glæde!
Nej, se dog paa de to:
De baade le og græde.

SVERKEL.

Du vilde ikke tro,
Jeg kom igjen tilbage
I dine Levedage!

KOR.

De lykkelige to!

NARREN.

Skjønt udenlandske Skikke
Forandre nok saa nemt,
Jeg haaber, I dog ikke
Har ganske Narren glemt!

INGEBORG.

Guds Moder, Du gav Glæde,
Dig hører Prisen til,
Lys og et Alterklæde
Til Tak jeg bringe vil!

ETLE.

Jeg fletter liden Kirstens Haar,
Jeg hendes Fryd og Sorg forstaar,
O, hvor mit Hjærte banker!

SVERKEL.

Fra Palmer og fra Ranker,
Hvor Aandens Størværk bor,
Fløj Hjærtets bedste Tanker
Her hjem, hvor Bøgen gror!

Jeg er hos mine kjære,
Ser Hjemmets kjendte Sted.

ALLE.

Guds Moder Pris og Ære,
I Tid og Evighed!

INGEBORG.

Min Søn, fortæl hvad Du har set!
Ak, ogsaa her er meget sket!
Fortæl dog lidt din gamle Moer! —
Nej, hvor han dog er smuk og stor,
Har gyldne Sporer, er saa fin,
Det er en Søn! og han er min.

SVERKEL.

Fru Malfred er dog karsk og glad?
Og liden Kirsten —?

INGEBORG.

Ved Du hvad?
Nej, det er sandt, Du intet ved!
Du kommer just til Lystighed —!

ETLE OG NARREN.

I Aften er her Bal og Sang,
I Morgen alt er Klostergang.

INGEBORG.

I Aften verdslig Glans og Pragt,
I Morgen Suk og Nonnedragt!

ETLE OG KOR.

I Kloster liden Kirsten gaar,
I Aften Afskedsgildet staar;
I Aften Dans, i Morgen Suk;
Hun er saa god, saa ung og smuk!

FRU MALFRED

(kommer hurtigt ned ad Trappen).

Sverkel!

SVERKEL

(flyver i hendes Arme).

Moder!

FRU MALFRED.

O, Du kjære!

ETLE OG INGEBORG.

Kan der større Lykke være!

(Kirsten iler hen mod Sverkel, men standser igjen.)

SVERKEL.

Liden Kirsten! det er hende!
Hvert et Træk jeg kan gjenkjende,
Rosenknoppen er udsprunget,
Barnet er en Jomfru vorden.
Ude har mit Hjærte sjunget:
„Skjønhedsblomsten gror i Norden!“
Vær ej tavs!

KIRSTEN.

Hvor ungdomsglad,
Ret, som da vi skiltes ad!

KIRSTEN, INGEBORG, ETLE, SVERKEL.

Alle Minderne gjenfødes,
Hver en Blomst i Solskin staar;
O hvor saligt, sødt at mødes
Efter lange, lange Aar!
Minderne saa sælsomt sjunge,
Jubel dæmper hvert et Suk!

SVERKEL, KIRSTEN.

Vi er begge to jo unge,
Hele Verden er saa smuk!

ETLE OG INGEBORG.

Hvor han har en Engletunge,
Naar han taler, dør hvert Suk.

SVERKEL

(griber liden Kirstens Haand).

I Morgen Du vil i Kloster gaa;
Kjær Søster, det ender ikke saa!
De Griller vi danse i Aften hen.
Du danser jo nok med din Barndoms Ven?
Da sidst vi dansed', paa min Arm Du sad,
Et dejligt Barn, saa livsaligt og glad.

(De stige op ad Trappen.)

KOR.

Natten lang,
Dans og Sang,
Til Musik og Bægerklang.

ETLE.

Først i Fakkeldansen gaa
 Riddersmand med Frue,
 Mummespil saa følger paa,
 Det er værd at skue.

PIGERNE.

Blus og Lys og Fakler brænde,
 Ingen dog hinanden kjende!
 Større Stads jeg aldrig saa.

NARREN.

Følg nu med i Borgestue,
 Der vor Lystighed skal staa.

KOR.

Natten lang,
 Dans og Sang,
 Til Musik og Bægerklang.

(De tage hinanden i Hænderne og danse Gaarden
 rundt.)

ANDEN AKT.

Riddersalen paa Fru Malfreds Borg. Den er
pragtfuld oplyst.

SVERKEL.

Ja, jeg er hjemme! ja, jeg er i Danmark!
Ej længer Himlen staar i evigt blaåt,
Den vexler smukt med Skyer, Vinden lufter,
Skovmærken sødt i Bøgelunden dufter,
Her er mit Hjem, saa hyggeligt og godt!
Ret som en Drøm staar al min Vandring

nu; —

En Drøm — og mens jeg drømte, blev det
Morgen

Og Rosenknoppen aabned' sig, som Rose;
Jeg maa den trykke til min hede Læbe,
Den Blomst er min, jeg elsked' den som
Knop;

Jeg trykkede alt da mit Kys paa den,
Et sødt Levvel, ret som min Drøm begyndte.

Langt, langt fra Hjemmets Kyst,
Paa ensomme Gang,

Blev solbelyst mit Bryst
Ved en Barndomssang.

Strax Erindringens Knop
Som Rose brød frem,
Hvert Blad rulled op
Med mit Barndomshjem.

Der var friskt paa min Ø,
Hvor Skovene laa
Om den rolige Sø
Med Svanerne paa.

LIDEN KIRSTEN
(kommer).

SVERKEL.

Ser Du, jeg er her alt og festlig smykket,
Du danser jo den første Dans med mig?
Den første og den anden og den tredje!
Jeg er en sjælden Gjest jo, den hjemkomne,
Din Broder og din allerbedste Ven!

KIRSTEN.

Min Broder og min allerbedste Ven!

SVERKEL.

I Vindueskarmen ser jeg endnu sidde
Den gamle Jærnring, hvor jeg tit og ofte
Fastbandt den ene Ende af mit Skjærf
Og holdt saa i den anden. Husker Du?
Da satte Du Dig op, det var din Gynge.
Saa gynged' Du paa Bølge over Havet,
Til Miklegard og til Jerusalem.

Liden Kirsten.

KIRSTEN.

I Haven planted' vi' et Rosentræ,
 Det gror endnu; ser Du dets høje Grene
 Naa op til Vinduet?

SVERKEL.

Det staar fuldt af Roser.

KIRSTEN.

Og med de smukkeste, vi har i Haven.

SVERKEL.

Og husker Du den Vise, jeg Dig lærte?

KIRSTEN.

Om „Gangerpiltten“; tit jeg husker den.

SVERKEL.

Jeg sang den ude, og da var det for mig,
 Som sad jeg hos Dig i mit kjære Danmark,
 Men ene sang jeg der den hele Vise,
 Ej smukt med Vexelsangen, som vi sang

den,
 Naar jeg var Gangerpiltten, Du Prin-
 sessen.

— O, syng den for mig, da er jeg ret
 hjemme,

En Drøm er Rejsen og de mange Aar;
 Jeg sidder atter hos min liden Kirsten
 Ved Tavlebordet, hvor vi spille sammen,
 Og hører, om hun husker Visen ret,
 Jeg lærte hende. Du begynder først.

KIRSTEN.

Og Gangerpiltten svarer da Prinsessen.

(De sætte sig til Tavlebord.)

Vexelsang.

1.

Hør Ungersvend, sig ikke nej,
 Leg Tavlebord med mig!

SVERKEL.

Jeg ejer ej det røde Guld,
 At sætte op mod Dig.

KIRSTEN.

Sæt Du kun op din gode Hat,
 Og fast om den er graa,
 Se jeg min Perlesnor har sat,
 Tag den, kan Du den faa.

BEGGE.

Den første Gang Guldtærning paa Tavle-
 bordet randt,
 Den Ungersvend han tabte, men Jomfruen
 hun vandt.

KIRSTEN.

2.

Hør Ungersvend, sig ikke nej,
 Leg Tavlebord med mig!

SVERKEL.

Det røde Guld jeg ejer ej,
 At sætte op mod Dig.

KIRSTEN.

Sæt Du din Kjortel da paa Spil,
Ja fast om den er graa,
Min Krone af Guld jeg sætte vil,
Tag den, kan Du den faa.

BEGGE.

Den anden Gang Guldtaeruning paa Tavle-
bordet randt,
Den Ungersvend han tabte, og Jomfruen
hun vandt.

KIRSTEN.

3.

Hør Ungersvend, sig ikke nej,
Leg Tavlebord med mig!

SVERKEL.

Jeg ejer ej det røde Guld
At sætte op mod Dig.

KIRSTEN.

Din Lykke har Du ret i Spil,
Nu vel, sæt dine Sko.
Mod dem mig selv jeg sætte vil,
Min Ære og min Tro.

BEGGE.

Den tredje Gang Guldtaeruing paa Tavle-
bordet randt,
Den Jomfru tabte Spillet, men Ungersven-
den vandt.

End staar liden Kirsten i Jomfruers Tal,
 Men bort hun vil.
 I Morgen!
 I Morgen er Sorgen!

ETLE OG NARREN.

Sko og Støvler lystigt knirke,
 Majet ud er hver en Gæst!
 Salen her er nu vor Kirke,
 Det er som en Æselfest.
 „Hinham! hinham!“

EN SKARE UNGE PIGER

(danse om liden Kirsten).

Fra Klostret til Kirken er Nonnens Gang,
 Fri Jomfru danser paa Tilje,
 Hun synger sit Hjertes glædeste Sang,
 Hun følger sin egen Vilje!

NARREN OG DE UNGE JÆGERE.

Ungmøens Haar er et Jæbergarn,
 Nonnen maa Garnet miste!
 Rosen i Haven, det Skjønheds Barn,
 Blev ej til for at lægges i Kiste!

FRU MALFRED.

Imens Musiken aander Sjælelyst,
 Gaa tunge Tanker gjennem dette Bryst.

SVERKEL

(til liden Kirsten).

Jeg din Danser være vil,
 Vil Du kaare mig dertil?

KIRSTEN.

Dansen vil jeg træde.

KOR.

Natten kan rumme en Verden af Glæde!
(Dans.)

NARREN.

1.

Hr. Lave han red sig under Ø,
Der fæsted' han sig saa ven en Mø,
„Jeg rider med!“ sagde Jon.
Nu førte han Bruden til sit Hjem,
Riddere og Svende fulgte med dem.
„Jeg rider med!“ sagde Jon.

KOR.

I binde op Hjælmen af Guld og følge
Hr. Jon.

2.

Satte de Bruden paa Brudebænk,
Løste de ej hendes Snørelænk,
„Jeg løser den“, sagde Jon.
Lukkede derpaa den Dør saa brat,
„Sig nu Hr. Lave fra mig god Nat,
Jeg bliver her!“ sagde Jon.

KOR.

I binde op Hjælmen af Guld og følge
Hr. Jon.

3*).

Hr. Lave raaber højt paa sin Brud,
 Han banker paa Døren: „Hr. Jon, kom
 ud!“

— „Se om jeg gjør!“ sagde Jon.
 Aarle om Morgenens, det var Dag,
 Meldtes for Kongen den hele Sag,
 „Jeg vil nok med!“ sagde Jon.

KOR.

I binde op Hjælmen af Guld og følge
 Hr. Jon.

4

Hr. Lave klager for Kongen da:
 „En har taget min Brud mig fra!“
 — „Det gjorde jeg!“ sagde Jon.
 Kongen sagde til hver især:
 „Da maa I bryde om hende et Spær!“
 — „Ja, her er jeg!“ sagde Jon.

KOR.

I binde op Hjælmen af Guld og følge
 Hr. Jon.

SVERKEL.

End vi mødes i Dansens Rad!

KIRSTEN.

Morgenens skiller os evigt ad!

*) Dette Vers udelades ved Opførelsen.

NARREN.

5.

Den første Dyst de tilsammen red,
 Hr. Lave han faldt til Jorden ned;
 „Der ligger han!“ sagde Jon.
 Drog saa til Hjemmet, rask af Sted,
 Bruden ham ventet' ved Borgens Led.
 „Du blev dog min!“ sagde Jon.

KOR.

I binde op Hjælmen af Guld og følge
 Hr. Jon.

(De Dansendes Række bevæge sig i Baggrunden,
 Sverkel og Kirsten staa i Forgrunden.)

SVERKEL.

O, giv mig Ja! — Ved Daggy maa vi
 skilles!

Du gaar i Kloster, aldrig mer vi ses! —
 Jeg elsker Dig saa højt et Hjærte kan!
 Ak, skal vi skilles?

KIRSTEN.

Nej!

SVERKEL.

Du er da min!

KIRSTEN.

Din!

SVERKEL.

Saa sødt det klang!
 O, sig det nok en Gang!
 Du vil ej skilles mer fra mig?

KIRSTEN.

Jeg elsker Dig!

FRU MALFRED

(som er traadt frem og betragter dem).

Søster og Broder!

SVERKEL OG KIRSTEN.

Velsign os Moder!

FRU MALFRED.

Den første Bøn, jeg altid beder,
 Det Bønnen er for Eder.

SVERKEL.

Kjær Moder, o, vi skilles ikke,
 Ej liden Kirsten i Kloster gaar,
 Den friske Livsluft skal hun drikke,
 Ej Blomsten visne i sin Vaar.
 Jeg elsker hende, og Du, jeg ved,
 Velsigne vil vor Kjærlighed.

KIRSTEN.

Jeg er hans Brud!

FRU MALFRED.

Evige Gud!

KOR.

I Tugt og Ære
Har dine Børn hinanden kjære.

SVERKEL.

Giv liden Kirsten mig til Brud!

FRU MALFRED.

Nej! nej! aldrig, o Gud!

KOR.

Du førte ham fra Hyttens Straa,
Du aanded' Adel i hans Hjærte;
Det bedste, højeste at naa,
Du og din Husbond Sønnen lærte.

KIRSTEN.

Han er mig kjær!

FRU MALFRED.

I skilles maa!

BEGGE.

Det vil og kan Du ikke,
At skilles er vor Død.

KOR.

Om korte Øjeblikke
Er endt hver Angst og Nød!

SVERKEL.

O, Moder!

KIRSTEN.

Moder!

FRU MALFRED.

Han er din Broder!!!
 Det er min Synd, min Smerte,
 Han ogsaa hvilte under dette Hjærte.
 Det er den Synd, som mig forfulgte,
 Som Læben dulgte!
 Mit Øje græd et Taarehav,
 Og Dig, mit Alt jeg Klostret gav; —
 Tilgivelse!

KIRSTEN.

Min Moder!

SVERKEL.

Jeg hendes Broder!

KOR.

Hvad har jeg hørt! O, bitre Øjeblik!

ETLE.

Det bedste, som af Gud vort Hjærte fik,
 Er her en Gift, som bringer Synd og
 Døden.

FRU MALFRED.

Hvad er min Bod for Brøden!

SVERKEL.

Gud styrke Dig, jeg bliver aldrig glad!

KOR.

— Aldrig glad!

SVERKEL (til Kirsten).

Og Du, min Søster, vi maa skilles ad!

KOR.

— Skilles ad!

KIRSTEN.

Men Broder tør jo nok paa Søster tænke!

FRU MALFRED (til Sverkel).

O bliv, Du som mig ene Trøst kan skjænke.

KOR.

Ak ingen, ingen dem i Hjærtet trøster.

ETLE.

Hun gaar i Kloster, han i Verden ud —

KOR.

Ve! Broder har trolovet sig med Søster.

FRU MALFRED (til Sverkel).

O, bliv! o, bliv, forbarm Dig, Gud!

SVERKEL.

Kjær Moder, sig mig da hvordan,
Jeg liden Kirsten glemme kan.

FRU MALFRED.

Bed Hjort og Hind, søg Ridderspil,
Da liden Kirsten glemmes vil!

SVERKEL.

For Hjort og Hind og Ridderspil
Ej liden Kirsten glemmes vil!
Jeg glemmer ej min Sjæls Attraa!
Farvel, farvel! — vi skilles maa.

KIRSTEN.

Hver Fugl, som flyver under Ø,
Dig hilser fra din Fæstemø.

SVERKEL.

Saa liden Fugl er der ej til,
Den jo Gjenhilsen bringe vil.

KOR.

Lunden vil stande med Blomst og Blad,
Aldrig dog her bliver Tanken glad.

INGEBORG (iler frem).

De stakkels Børn! min ejegode Frue!
De skal ej skilles ad! jeg Løftet bryder,
En større Pligt, en hellig Kraft mig byder.
Han er min Søn, mig blev han givet!
Ved dette Hjærte har han aandet Livet.
Min Søn! min Søn!

ALLE.

O tal! mit Hjærte bæver!

INGEBORG.

Det Barn, som Eders Husbond bragte mig,
Er dødt, saa sandt som her jeg staar. Ja
dødt!

I turde det ej vide, og han bød mig
At sige den Gang, at mit Barn var Eders.
Jeg vilde ikke; — men saasart jeg saa,
Hvor bleg og svag I var, hvor inderligt
I kyssed' Barnet, græd og smilte: ja,
Da blev jeg blød, og syntes det var Ret!
Jeg kunde ikke nænne at fortælle —
Mit Barn er det! men Dit har vi begravet
Der under Hyldebuskene ved Muren.

FRU MALFRED.

Som Engles Trøst det klang!

KOR.

Guds Solskin blev os givet.

SVERKEL (til Ingeborg).

O Moder, anden Gang
Du skjænker Sønnen Livet.

NARREN.

Munken han red sig under Ø,
Fæsted' som Nonne den væneste Mø.
„Jeg rider med!“ sagde Jon.
Første Dyst, de tilsammen red,
Munken faldt brat til Jorden ned.
„Nonnen blev min!“ sagde Jon.

KOR OG DANS.

Vi binde op Hjelmen af Guld og følge
Hr. Jon*).

FRU MALFRED OG INGEBORG.

Guds Moder, Du min Glæde ved,
Dig skal mit Hjærte prise!

KIRSTEN.

En Synd er ej vor Kjærlighed!

SVERKEL.

Ved den just Gud vi prise!

ETLE.

Ej liden Kirsten i Kloster gaar,
I Dansen hun hos sin Brudgom staar.

NARREN.

Og Narren synger sin Vise!

KOR.

Død er Sorgen!
Glæde, Lykke gjæster Borgen
I den aarle, friske Morgen!
(De danse om Brudgom og Brud)

*) Her ender Stykket ved Opførelsen.

